

TITANS VERSLAVING

WALL STREET TITAN: BOEK 2

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2022 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Fotografie van Wander Aguiar
www.wanderbookclub.com

Vertaling: Petra Kruijt

ISBN: 9789464656350

Emma

HET EERSTE UUR VAN DE TWEEËNHALF UUR DURENDE VLUCHT NAAR ORLANDO BEN IK AAN HET HUILEN. Ik kan er niks aan doen. Mijn hart is niet gewoon gebroken; het voelt alsof het uit mijn borstkas is gerukt.

En ik heb het mezelf aangedaan.

Ik heb tegen Marcus gezegd dat ik niet bij hem kan gaan wonen.

Ik heb gezegd dat het voorbij is.

De mensen naast me – een kalende vijftiger bij het raam en een blond tienermeisje bij het gangpad – proberen afstand te nemen als ik voor de vijfde keer mijn neus snuit. Maar ze kunnen nergens heen. Nou ja, het blonde meisje kan technisch gezien opstaan en naar

de wc gaan, maar dat heeft ze al drie keer gedaan om van me weg te komen, dus ze blijft zitten en kijkt me alleen zo nu en dan zijdelings aan.

Ik neem het haar niet kwalijk. Het enige wat erger is dan een jankend kind in een vliegtuig is een jankende volwassene.

‘Eh... gaat het?’ zegt de kalende man uiteindelijk en ik knik en pers er een waterig lachje uit.

‘Ja, sorry. Het is gewoon...’ Ik slik een brok in mijn keel weg. ‘Een vervelende break-up.’

‘O, beter,’ zegt de tiener en ze klaart zichtbaar op. ‘Ik dacht dat je net had gehoord dat je kanker had of zo.’

Ik huiver en voel me zo mogelijk nog slechter. Ze heeft gelijk: het had zoveel erger kunnen zijn. Mensen maken echte tragedies mee, vreselijke dingen waar ze geen hand in hebben. Terwijl mijn pijn volledig door mijzelf is veroorzaakt.

Ik ben een relatie aangegaan met Marcus Carelli, een hedgefondsmiljardair die zo ver buiten mijn bereik ligt dat hij op een andere planeet woont.

Ik ben voor hem gevallen, ook al wist ik dat er geen toekomst voor ons kon zijn, en nu betaal ik er de prijs voor.

‘Ik heb ook ooit een vervelende break-up gehad,’ zegt de tiener, kauwend op haar groene, glitterende duimnagel. ‘Die klootzak ging vreemd met mijn beste vriendin op de middelbare. Zoende haar achter de tribune, niet te geloven toch?’

‘O, dat is vreselijk. Wat erg voor je,’ zeg ik oprecht.

Middelbare school of niet, dat moet pijn hebben gedaan. Marcus is tenminste nooit vreemdgegaan. Hij verdween na een geweldig weekend samen drie dagen van de radar, maar voor zover ik weet waren daar geen andere vrouwen bij betrokken.

Nou ja, behalve Emmeline dan.

Zij – of een net zo perfecte kloon van haar – stond altijd tussen ons in.

‘Tja, kan gebeuren,’ zegt het meisje en ze haalt filosofisch haar schouders op. ‘En bij jou? Wat heeft die sukkel geflikt?’

‘Hij...’ Ik slik weer. ‘Hij is me gevolgd naar het vliegveld en vroeg me bij hem in te trekken.’

Zowel het meisje als de man staart naar me alsof er een inktvis uit mijn hoofd groeit, dus ik leg het snel uit. ‘Hij meende het niet. Niet zoals mensen het normaal gesproken menen. Hij vroeg het alleen omdat het hem goed uitkwam. Hij gaat met iemand anders trouwen. Dat heeft hij me al verteld toen we elkaar ontmoetten en...’

‘Hij is verlóófd?’ roept het meisje ontzet uit, en ik schud mijn hoofd.

‘Nee, nee. Ze daten nog niet met elkaar. Misschien is zij niet eens degene met wie hij uiteindelijk trouwt. Het zit meer zo dat hij... heel specifieke criteria heeft waaraan een vrouw moet voldoen, en ik voldoe daar niet aan. Totaal niet. We hebben chemie, maar dat is niet genoeg voor een langetermijnrelatie. Op z’n best ben ik een leuke afleiding voor hem, en vroeg of laat ga

ik hem vervelen en gaat hij ervandoor. En dan...' Ik adem haperend in. 'Dan wordt het nog veel erger.'

'Dus je hebt hem uit voorzorg de bons gegeven?' De man kijkt gefascineerd, alsof hij een bijzonder inzicht krijgt in de vrouwelijke psyche. 'Alsof je al de handdoek in de ring gooit voor het gevecht begonnen is om je verlies te minimaliseren?'

Ik knik en snuit weer. 'Zoiets.'

Behalve dat als het doel was om die strijd te winnen, ik toch al kansloos was. Mijn hart behoort de man toe van wie ik ben weggelopen, en ik kan me niet voorstellen dat het ooit meer pijn zou kunnen doen dan nu. Toch weet ik zeker dat ik de juiste keus heb gemaakt toen ik hem aan de kant zette.

Als ik me al zo voel na een weekend samen, hoeveel erger zou het dan zijn als ik echt een tijd met Marcus samen was?

Nee, dit is het beste zo. De pleister afrukken – in dit geval samen met een stuk van mijn hart – en verdergaan met mijn leven.

De wond zal na verloop van tijd heus wel genezen.

Dat moet wel.

Emma

TEGEN DE TIJD DAT WE LANDEN WEET IK VEEL TE VEEL OVER DE MENSEN NAAST ME, aangezien ze gezamenlijk besloten lijken te hebben dat ze vooral zoveel mogelijk verhalen over zichzelf moeten delen om te voorkomen dat ik blijf huilen vanwege de breuk met Marcus. Zodoende weet ik nu dat Donny – de vijftiger – oorspronkelijk uit Pennsylvania komt maar nu in Florida woont, dat hij twee keer gescheiden is, een autogarage heeft in Winter Park en geen groenvoer verdraagt. Ayla, de tiener, is een van de weinige mensen die in Florida zijn geboren en getogen, ze heeft een zus die drie keer is gescheiden en volgend jaar is ze klaar met high school. Ayla, niet die zus. Die is met school

gestopt. O, en Ayla is allergisch voor noten maar heeft geen bezwaar tegen groenten.

‘Doeg! Leuk jullie ontmoet te hebben!’ Ik zwaai naar ze als ze zich langs me haasten met hun tassen, duidelijk opgelucht dat de vlucht erop zit en dat ze niet nog meer tijd hoeven doorbrengen met die doorgedraaide roodharige die jankte omdat een man haar had gevraagd met hem samen te wonen.

Ik ben ook opgelucht. Niet omdat ik niet van hun verhalen genoot – ze leidden me echt af van mijn hartzeer – maar omdat ik zin heb om mijn opa en oma te zien en de warmte van Florida op mijn huid te voelen.

De luchtvochtigheid hier is een aanslag op mijn krullen, maar het zal toch heel fijn voelen na die brute sneeuwstorm in New York.

Opa wacht op me in de terminal, vlak bij de uitgang van de shuttle, en ik versnel mijn pas tot ik naar hem toe ren, terwijl de koffer achter me stuitert. Hoewel we vaak skypen, heb ik hem al een jaar niet persoonlijk gezien, en mijn borst voelt alsof hij zal barsten van vreugde als ik het handvat van de koffer loslaat en hem aanraak en knuffel, grijnzend als een gek.

Ondanks dat hij bijna tachtig is, is mijn grootvader nog steeds stevig, zijn schouders niet gebogen en zijn borst dik van de spieren. Hij ruikt ook precies zoals ik me herinner – naar oma’s koekjes en gesteven linnen. Ik trek me terug en bestudeer hem, en ik ben blij te zien dat hij, ondanks een paar diepere rimpels, er ongeveer hetzelfde uitziet als vorig jaar.

Hij bestudeert me meteen en ik zie precies het moment waarop hij mijn roodomrande ogen opmerkt.

‘Wat er is gebeurd?’ vraagt hij, terwijl zijn borstelige wenkbrauwen elkaar raken. ‘Heb je gehuild?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik heb citroensap in mijn ogen gekregen,’ lieg ik en ik pak het handvat van mijn koffer. ‘Ik kneep een plakje in mijn water in het vliegtuig en het spoot recht in mijn gezicht.’

‘Citroen, hm?’ Opa neemt de koffer van me over terwijl we naar de uitgang lopen. ‘Ik dacht dat het misschien iets te maken had met dat Wall Street-vriendje van je.’

‘Wat, Marcus? O nee, zo zit het niet. Trouwens, ik heb je al gezegd, hij is mijn vriendje niet.’

Hij is niets meer van me, maar daar ga ik nu niet op in. Misschien zal ik later, als ik rustig zit en wat van oma’s koekjes heb gegeten, de kracht vinden om de hoop van mijn grootouders de grond in te boren, maar op dit moment ben ik daar te uitgeput voor.

Trouwens, ik vertel ze liever allebei tegelijk het slechte nieuws.

‘Nou, wat hij ook is, we zijn blij voor je,’ zegt opa. ‘Tenzij hij natuurlijk de citroen in kwestie is.’ Hij werpt een blik op me als we op de roltrap stappen, en ik forceer een grinnik.

‘Heel grappig, opa. Kun je me niet vertellen hoe het met jou en oma gaat?’

‘O, niks veranderd, weet je – we zijn oud.’ Hij knipoogt naar me en mijn lach is deze keer oprecht. ‘En

jij, prinses? Hoe was de vlucht? Het leek erop dat hij op tijd zou zijn, en dan ineens, bam, vertraging.'

'O nee. Was je al op weg naar het vliegveld toen je hoorde van de vertraging?'

'Ja, maar maak je geen zorgen. Ik heb wat rondgelopen, luisterboeken geluisterd. Je oma maakte zich wel zorgen, dus misschien wil je haar bellen zodra we bij de auto zijn. Hebben ze gezegd wat de reden voor de vertraging was? Kwam het door de sneeuwstorm?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ze zeiden er niks over, maar ze moesten waarschijnlijk de vleugels ontdoien of zoiets. Ik had geluk dat het vliegtuig überhaupt vertrok.'

'Dat is waar. Je oma zit sinds maandag vastgeklonken aan het weerbericht en volgt die stomme storm op de voet. Je zou denken dat het een van haar Netflix-series was.' Hij snuift hoofdschuddend en ik verberg een grijns. Opa kijkt samen met oma naar Netflix, maar om de een of andere reden blijft hij volhouden dat het háár series zijn en dat hij er helemaal niet van houdt.

We praten verder terwijl we de parkeerplaats op lopen, en ik hoor dat opa een nieuwe hengel heeft en oma het grootste deel van het eten voor morgen al heeft klaargemaakt. 'Het is jammer dat je vrijer er niet bij kon zijn,' merkt opa op als we in de auto stappen, en mijn glimlach verstijft als ik het excuus herhaal dat ik ze op Skype heb gegeven – dat Marcus het deze week waanzinnig druk heeft op zijn werk.

Het is nog waar ook – zondag was hij de hele dag druk bezig met een misgelopen investering – maar dat wist ik op zaterdag nog niet, toen Marcus mijn grootouders via Skype ontmoette en ze hem uitnodigden naar Florida voor Thanksgiving. Ik wist gewoon dat het krankzinnig was om hem zo vroeg in de relatie mee te nemen, dus flapte ik dat excuus eruit – en godzijdank heb ik dat gedaan.

Als mijn opa en oma hadden verwacht dat hij met me mee zou gaan, zou het oneindig veel erger zijn geweest.

Zodra we de parkeerplaats af zijn, bel ik mijn hospita, mevrouw Metz, om te vragen hoe het met mijn katten gaat. ‘Allemaal gevoed en knus op je bed,’ informeert ze me opgewekt, en ik bedank haar nogmaals dat ze voor mijn oogappeltjes zorgt terwijl ik weg ben.

Vervolgens bel ik oma en verzeker ik haar dat mijn vlucht prima was en dat ik ernaar uitkijk haar te zien. Ze beschrijft alle gerechten die ze voor morgen aan het maken is tot in de watertandende details, en tegen de tijd dat ik ophang, sta ik op het punt om mijn eigen voet op te eten.

‘Ze heeft iets voor je ingepakt,’ zegt opa, die blijkbaar mijn gedachten leest. ‘Het staat in de koelbox op de achterbank. Ze dacht dat je honger zou hebben na de vlucht.’

Ik niet, totdat oma vertelde over al die kookboekwaardige gerechten, maar wat doe je eraan? Ik draai me om, pak de koelbox en begin gesneden fruit

en kaasstengels te eten terwijl opa begint over een nieuw stel waar hij en oma mee bevriend zijn geraakt, en over willekeurige gebeurtenissen in hun gemeenschap.

Flagler Beach, hun stadje aan de noordoostkust van Florida, ligt op ongeveer negentig minuten rijden van Orlando, maar opa heeft een hekel aan I-4, de meest directe route die door het centrum van Orlando gaat, dus uiteindelijk nemen we de langere weg. Volgens opa is het de moeite waard, want twintig minuten omrijden geeft hem gemoedsrust.

‘Op deze manier komen we niet vast te zitten in het verkeer,’ zegt hij, en ik wijs hem er niet op dat hij, door elke keer de langere route te nemen, zelfs in de daluren wanneer de kans op een file klein is, meer tijd kwijt is, tijd op de weg in het algemeen dan door altijd de I-4 te nemen en af en toe vast te lopen.

Het is in ieder geval bijna middernacht als we bij hun huis aankomen. Tot mijn verbazing is oma, die normaal rond tien uur gaat slapen, klaarwakker en mooi gekleed als ze ons begroet op de oprit, waar een strakke witte Mercedes naast oma’s oude kever geparkeerd staat – waarschijnlijk een gunst aan een buurman.

‘Je had naar bed moeten gaan,’ vermaan ik terwijl ik haar omhels, en ze lacht. Haar grijze ogen glinsteren van nauwelijks onderdrukte opwinding terwijl ze zich terugtrekt en een wolk van haar favoriete jasmijnparfum achterlaat.

‘Naar bed? Wanneer mijn favoriete kleindochter

thuiskomt? Ik ben niet zo oud dat ik een paar uur na mijn bedtijd niet op kan blijven. Trouwens, ik kon niet gaan slapen met zo'n grote verrassing die op je wacht,' zegt ze stralend, en ik realiseer me dat ze behalve parfum en uitgaanskleding nog steeds haar make-up op heeft.

'Welke verrassing?' Opa, die achter me aan komt lopen met de koffer, klinkt net zo verbaasd als ik me voel. 'En van wie is die auto?' Hij kijkt over zijn schouder naar de Mercedes.

Oma grijnst. 'Kom binnen en aanschouw.' Ze haast zich naar voren en opa en ik wisselen een verwarde blik uit voordat we haar volgen.

Ik ga als eerste naar binnen, terwijl opa de koffer achter me aan rijdt, maar ik heb nog maar twee stappen gezet voordat mijn voeten wortel schieten en ik op mijn plaats genageld blijf staan, met open mond starend naar wat ik zie.

Midden in de woonkamer van mijn opa en oma, naast hun zachte, versleten bank, staat een lange, krachtig gebouwde man met harde, opvallend mannelijke trekken. Dikke, donkere wenkbrauwen, een scherpe kaaklijn, hoge jukbeenderen boven smalle wangen, donker van een vleugje stoppels – alles aan de krachtige lijnen van zijn gezicht maakt mijn bloed warm en stuurt mijn hartslag in overdrive. In plaats van zijn gebruikelijke perfect op maat gemaakte pak draagt hij designerjeans en een casual wit overhemd met knoopjes – dezelfde outfit waarin ik hem minder dan vijf uur geleden op vliegveld JFK in New York zag.

Toen hij me kuste.

En vroeg om bij hem in te trekken.

En me aankeek alsof ik hem in het hart stak toen ik weigerde en in het vliegtuig stapte.

Marcus Carelli, de Wall Street-miljardair op wie ik verliefd werd terwijl ik beter had moeten weten, is hier, in het huis van mijn opa en oma, en zijn koele blauwe blik is op me gericht met de intensiteit van een havik die zijn favoriete prooi volgt.

Marcus

EMMA'S GRIJZE OGEN ZIJN ZO GROOT DAT IK ERIN ZOU KUNNEN VERDRINKEN, haar sproeten steken in een grimmig reliëf af als alle kleur haar toch al bleke gezicht verlaat. Haar krullen zijn wilder dan normaal, ze zweven om haar hoofd als een vuurgloed, en haar kleine, ronde lichaam is stijf van de schok als ze me vanaf de andere kant van de kamer aankijkt, haar al even verbijsterde opa achter haar.

'Hallo, kitten,' zeg ik kalm, hoewel de donkere verwachting in mijn bloed kookt, vermengd met aanhoudende woede en pijn. 'Raad eens? Ik ben vroeg weggegaan van mijn werk en besloot je te verrassen.'

'Hij is naar Daytona Beach gevlogen en kwam hier

een halfuur geleden aan, ongelooflijk toch?’ roept Mary Walsh uit, bijna barstend van opwinding. ‘Ik wilde je bellen, maar Marcus dacht dat het misschien leuker was om je te begroeten als je hier aankwam. We hebben thee gedronken en koekjes gegeten en...’

‘Sorry,’ zegt Emma streng. Herstellend van haar verlamming marcheert ze naar me toe, grijpt mijn arm en kijkt haar grootouders aan. ‘Marcus en ik moeten praten.’

Mary’s gezicht betreft als ze zich realiseert dat haar opwinding niet gedeeld wordt. ‘Natuurlijk, ik snap dat jullie twee moeten...’ Ik hoor de rest van wat ze zegt niet omdat Emma me het huis uit sleept. Niet letterlijk natuurlijk – ze is klein in vergelijking met mij – maar door met genoeg kracht aan mijn arm te trekken, waar ik niet tegenin kan gaan zonder dat haar opa en oma zouden doorhebben dat mijn aanwezigheid niet bepaald gewenst is.

Waarschijnlijk vermoeden ze dat toch al.

Met vingers die met geweld in mijn onderarm graven, sleept Emma me door de straat tot we twee huizen verder zijn en verborgen voor de ogen van haar opa en oma door de weelderige tuin van de burens. Dan pas laat ze mijn arm los en doet ze een stap achteruit, terwijl ze met zoveel woede naar me opkijkt dat elke krul op haar hoofd lijkt te dansen.

‘Wat de fuck doe jij hier?’ sist ze, haar kleine vuisten gebald langs haar zijden. ‘Ik zei toch dat het voorbij was...’

‘En ik weigerde het te accepteren,’ informeer ik haar

grimmig – hoewel ik haar eigenlijk wil vastgrijpen en een beetje gevoel in haar wil kussen. Of beter nog, erin neuken. Maar uit eerbied voor onze openbare locatie zeg ik: ‘Je bent me op zijn minst een verklaring schuldig.’

‘Je bent helemaal hierheen gekomen voor een verklaring? Heb je nog nooit gehoord van een uitvinding genaamd de telefoon? Je kunt ermee bellen of gewoon een berichtje sturen. Verdorie, je kunt zelfs e-mailen.’ Haar toon is puur sarcastisch, en dat maakt het des te moeilijker om mijn handen van haar heerlijke kleine lichaam af te houden – dat is gehuld in een strakke spijkerbroek en een T-shirt, een simpele outfit die niettemin haar volledige hartvormige kont en ingesnoerde taille prijsgeeft. Het geelachtige licht van de straatlantaarn, gecombineerd met de hoge luchtvochtigheid, geeft haar porseleinen huid een zachte, bedauwde gloed, en ik wil haar uitkleden en haar overal proeven, me concentrerend op de gladde, tere plooien tussen...

Neuken. Daar is dit niet het moment voor.

‘Bedoel je dat je echt zou hebben gereageerd?’ vraag ik gelijkmatig, terwijl ik mijn gedachten losmaak van de foute fantasie. Ik heb geen extra voeding meer nodig voor mijn verlangen; mijn pik staat toch al op het punt een gat in mijn spijkerbroek te slaan. ‘Want ik heb je gebeld toen ik op weg was naar het vliegveld. Herhaaldelijk – maar ik kreeg alleen je voicemail.’

Ze steekt haar kin naar voren. ‘Misschien had ik wel opgenomen. Hoe dan ook, je had niets te zoeken in het

huis van mijn opa en oma. Hoe ben je hier eigenlijk gekomen? Alle vluchten naar Daytona zijn al eeuwen uitverkocht.'

Een humorloze glimlach krult mijn lippen. 'Ik heb een privéjet, kitten.' En een piloot die ons vluchtplan van Orlando naar Daytona Beach kon wijzigen zodra ik me realiseerde dat de luchthaven van Daytona dichterbij mijn beoogde bestemming lag. 'Wat betreft het opduiken bij het huis van je opa en oma: ze hebben me uitgenodigd voor Thanksgiving, weet je nog?'

Haar ogen worden groot bij het horen over mijn privéjet, maar dan trekken haar wenkbrauwen samen. 'Dat was voordat we uit elkaar gingen. Als ze wisten...'

'Maar dat weten ze niet, hè? En je lijkt niet veel haast te hebben om het ze te vertellen.' Ik hou mijn hoofd schuin. 'Waarom is dat? Zou het kunnen dat je niet zo zeker bent van je beslissing als je lijkt?'

'Ik weet het heel zeker.' Haar kleine vuisten spannen zich nog verder aan, ook al zet ze onwillekeurig een stap achteruit. 'Ik zei toch dat ik je niet meer wil zien.'

Daar is hij dan, de tegenstrijdige lichaamstaal waar ik naar op zoek was. Ik zet een stap achter haar aan en vraag op bedrieglijk zachte toon: 'Waarom?'

Ze knippert met haar ogen. 'Wat bedoel je, waarom?'

'Het is een simpele vraag.' Ik steek mijn hand op en strijk een weerbarstige krul achter haar oor. 'Waarom wil je me niet meer zien?'

'Nou, omdat... omdat ik dat gewoon niet wil, oké?'

Ze wil buiten mijn bereik stappen, maar ik pak haar handen in de mijne.

‘Waarom?’ herhaal ik en ik wrijf met mijn duimen over de binnenkant van haar polsen. En ja hoor, onder de zijdezachte huid gaat haar hartslag sneller. Ze is niet onverschillig voor mij, verre van – daarom heeft deze beslissing van haar geen enkele zin.

Ik zou nooit achter een vrouw aan zitten die me niet wil, maar Emma wil me wel.

Ik heb haar verlangen naar mij geproefd, heb het over mijn lippen en tong voelen druppelen.

‘Waarom? Omdat we niet bij elkaar passen!’ Ze trekt haar handen uit mijn greep en stapt achteruit, haar borst deinend van zichtbare opwinding. ‘Dit gaat nergens heen, dus het heeft geen zin om...’

‘Nergens heen?’ Woede, heet en krachtig, stijgt in me op, vermengd met de lust die door mijn aderen bonst. Ik kan de omtrek van haar beha onder de dunne stof van haar T-shirt zien, en mijn pik klopt in mijn broek en eist begraven te worden in haar strakke, zoete lichaam. ‘Waar heb je het verdomme over? Ik heb je gevraagd om bij me in te trekken.’

‘Omdat je geen zin hebt in bruggen en tunnels!’ schreeuwt ze bijna. Ze gaat op haar tenen staan om ter hoogte van mijn gezicht te komen. Het is een lachwekkende poging – ze komt nauwelijks tot mijn kin – maar de wind blaast in haar krullen, die mijn nek kietelen, en in plaats van dat ik het grappig vind, voel ik een hete steek van verlangen, een behoefte die zo sterk

is dat hij de laatste restjes van mijn zelfbeheersing uitwist.

Zonder aan de burens te denken, pak ik haar gezicht tussen mijn handen en buk ik me om haar te kussen – of beter gezegd, om haar levend te verslinden. Ik verorber haar mond alsof het haar kutje is, zuig en lik elke centimeter van haar zachtroze lippen, laat mijn tong over haar tanden glijden, streel haar verhemelte, proef en verken elke hoek. Er is nog maar een vleugje kauwgom in haar adem – ze moet erop gekauwd hebben vlak voordat ik haar op het vliegveld kuste – maar daaronder zit haar eigen honingzoete smaak, een smaak en geur die zo verslavend zijn dat ik weet dat ik er nooit genoeg van zal krijgen.

En als ik haar overtuig om bij me in te trekken, hoeft dat ook niet.

Ze zal van mij zijn om te verslinden zoveel ik wil.

In het begin is ze stijf en passief, ze verzet zich niet maar doet ook niet mee, maar dan glijden haar handen in mijn haar, haar nagels graven zich in mijn schedel terwijl haar tong boos tegen de mijne duwt. Ze kust me met dezelfde hevige honger die door mijn aderen stroomt, haar lichaam botst tegen het mijne en haar kleine tanden zakken in mijn onderlip. Het prikje van pijn verhoogt mijn opwinding nog meer, en met een laag gegrom in mijn keel laat ik een hand langs haar rug glijden om haar te bedekken...

‘En wat denken jullie dat je aan het doen bent?’

De strenge stem is als een jachtgeweer dat naast ons afgaat. Geschrokken springen we uit elkaar en kijken

we naar de indringer – een kleine vrouw die op het gazon voor ons staat en er oud genoeg uitziet om tijdens de burgeroorlog geboren te zijn. Gekleed in een gebloemd gewaad dat haar tengere lichaam van nek tot teen bedekt, leunt ze op een rollator en kijkt ze ons boos aan. De paar slierten die nog over zijn van haar haar, wapperen in de bries rond haar diep gerimpelde gezicht.

‘Het spijt me zo, mevrouw Potts,’ zegt Emma ademloos, terwijl ze met onvaste hand haar krullen van haar gezicht duwt. In dit licht is het moeilijk te zeggen, maar ik ben er vrij zeker van dat ze bloost. ‘Het was niet onze bedoeling u lastig te vallen.’

De oude vrouw tuurt naar haar. ‘Emma? Ben jij dat, lieverd? En wie is dit?’ Ze kantelt haar rollator naar me toe en tuurt naar me omhoog. ‘Is dit de jongeman over wie je oma ons vertelde?’

‘O, eh... ja. Dit is Marcus. Marcus Carelli. Hij is op bezoek. Uit New York, waar hij woont, weet je wel.’ Emma brabbelt, is duidelijk uit balans, en ondanks de pijnlijke druk in mijn ballen, kan ik niet anders dan genieten van haar ongemak.

Het is het minste wat ze verdient nadat ze het mij zo moeilijk heeft gemaakt.

Uiteindelijk besluit ik medelijden met haar te krijgen. Ik stap naar haar toe, sla een arm om haar middel en glimlach naar de oudere vrouw. ‘Ik ben Emma’s vriend, we zijn hier voor Thanksgiving. Leuk u te ontmoeten, mevrouw Potts. Het spijt me als we u op de een of andere manier hebben lastiggevallen.’

Ze snuift en zwaait met een knoestige hand. ‘O, het is niet erg. Ik dacht dat het de tieners van verderop in de straat waren, zoals gewoonlijk. Jullie twee gaan maar verder, doe je ding. Gebruik wel een condoom, oké?’

Ze draait zich om en schuifelt naar haar huis, en ik onderdruk een geschokte lach. Als ik echter op Emma neerkijk, kijkt ze me met hernieuwde woede aan, geen spoor van geamuseerdheid op haar gezicht.

‘Vriend?’ sist ze en ze duwt me weg zodra mevrouw Potts buiten gehoorsafstand is. ‘Je bent mijn vriend niet.’

Nu vind ik het ook niet meer grappig. ‘Dat denken je grootouders anders wel. Je oma was zelfs extatisch om te horen dat je bij mij intrekt. Ze maakt zich zorgen dat je alleen in de stad woont, wist je dat? Bijna net zoveel als ze zich zorgen maakt over het feit dat je sinds de universiteit met niemand meer bent uitgegaan. Tot je mij leerde kennen, tenminste. Ze is erg blij dat we aan het daten zijn.’

Even ben ik er bijna zeker van dat Emma me gaat slaan of dat ze ter plekke explodeert. ‘Je hebt mijn oma verteld dat we gaan samenwonen?’

‘Ja.’ Ik glimlach sluw. ‘Ga je haar vertellen dat het niet zo is? Haar vakantie verpesten?’

Ik ben een manipulatieve klootzak, dat weet ik, maar ik vecht voor ons – en ik ben niet van plan te verliezen.

Even lijkt Emma sprakeloos. Dan ontploft ze inderdaad, als een supernova. ‘Jij... jij klootzak!’ Haar

krullen trillen bijna van verontwaardiging. ‘Wie denk je wel dat je bent?’

Mijn glimlach wordt nog donkerder. ‘Je vriend, katten. Met wie je binnenkort samenwoont, tenminste wat je grootouders betreft. Tenzij je het natuurlijk niet erg vindt om hun – en mij – te vertellen waarom je wilt dat dit voorbij is.’

‘Dat heb ik al gezegd. Omdat we niet bij elkaar passen,’ zegt ze met opeengeklemd kaken. ‘Je wilt je perfecte Emmeline, en ik...’

‘Emmeline?’ Een puzzelstukje – een dat ik nooit zonder hulp zou hebben gevonden – valt op zijn plaats. ‘Is dat waar het om gaat? Emmeline?’

Emma’s hele lichaam verstijft, en dan zie ik het – de pijn onder de verontwaardiging en woede. Haar ogen zijn veel te fel, glinsteren van onvergoten tranen, en haar kin trilt een heel klein beetje.

Ze is gekwetst – op de een of andere manier heb ik haar pijn gedaan – en dit alles is een reactie daarop.

Maar wat heeft Emmeline ermee te maken? Ik heb maar één keer met de vrouw gegeten – de avond dat Emma en ik elkaar ontmoetten via onze Emma-Emmeline/Mark-Marcus blind date-wissel. De elegante advocaat had op papier misschien goed bij me gepast, maar we hadden geen enkele chemie, en tijdens het etentje kon ik alleen maar denken aan de vurige kleine roodharige die ik even voor Emmeline had aangezien. Emma weet eigenlijk alleen van Emmeline omdat ze op onze eerste echte date vroeg of ik ooit contact had gehad met de vrouw die ik zou ontmoeten,

en ik vertelde haar de waarheid. We hebben toen gepraat over de matchmaker en welke kwaliteiten ik wil dat mijn toekomstige vrouw heeft...

O, verdomme.

Niet te geloven dat ik zo blind ben geweest.

Ik, die carrière heb gemaakt door punten met elkaar te verbinden en te zien wat iedereen mist, was me niet bewust van een antwoord dat in koeienletters voor mijn ogen geschreven was.

‘Emma, katten...’ Langzaam bewegend om haar niet te laten schrikken, pak ik haar stevig gebalde hand tussen mijn handpalmen. ‘Ik wil je iets vragen. Waarom stuurde je me de eerste keer weg? Die vrijdagavond toen ik je deur brak?’

Ze knippert met haar ogen. ‘Wat?’

‘Waarom heb je me die nacht weggestuurd?’ herhaal ik. Nadat ze me had gezegd te vertrekken, was ik zo gefocust op mezelf ervan te overtuigen dat het maar het beste was, dat ik me nooit echt heb afgevraagd waarom ze het deed. Ik nam aan dat ze de twijfels deelde die ik destijds zelf had over onze relatie, maar dat heb ik nooit expliciet tegen mezelf verwoord. ‘We hadden een geweldige tijd, en ineens zei je dat het niet zou werken en dat ik moest vertrekken,’ ga ik verder. ‘Waarom?’

‘Nou, omdat... omdat het het juiste was om te doen.’ Nu het schild van haar woede verdwijnt, lijkt ze zo jong en kwetsbaar dat mijn borst opzwellt van tederheid. ‘We passen helemaal niet bij elkaar en...’

‘Waarom niet?’ Dat zei ze eerder al, en ik negeerde

het als een non-antwoord – maar wat als ze het meende?

Wat als ze geloofde wat ik op onze eerste date had gezegd en daardoor twijfels heeft gehouden over ons, terwijl mijn gevoelens hierover zijn veranderd naarmate ik geobsedeerd raakte door haar?

Haar hand trilt in mijn greep, haar blik glijdt weg van de mijne. ‘Je weet precies hoe. Je wilt een vrouw die “een aanwinst is op sociale gelegenheden”. Zoals Emmeline of... of Claire – je weet wel, die presidentsvrouw uit *House of Cards*.’

En daar is het dan, de kern van de zaak.

Ik heb die serie nog nooit gezien, maar ik weet waar ze het over heeft, want ik ben een keer een interview met de actrice tegengekomen. Het personage dat ze speelt – de perfect evenwichtige vrouw van een meedogenloze politicus – is inderdaad hoe ik me mijn toekomstige partner altijd had voorgesteld. Maar als ik dat nu probeer te doen, weigert het beeld zich in mijn geest te vormen. Het enige wat ik kan zien is mijn kleine roodharige, omringd door haar pluizige katten.

Ik weet nog niet wat dat betekent, maar ik weet dat als ik Emma niet overtuig om ons een kans te geven, ik er nooit achter zal komen.

Ik haal diep adem. ‘Emma, katten, luister naar me...’

‘Waarom doe je dit?’ barst ze uit, en haar blik schiet terug naar mijn gezicht. Haar ogen glinsteren helderder, de tranen staan op het punt over te stromen. ‘Waarom ben je hier? Vind je het gewoon leuk om een

spel met me te spelen? Het ene weekend ben je er helemaal bij, de volgende drie dagen ben je weg...'

'Ja.'

Haar ogen worden groot bij mijn harteloze antwoord en ik pak haar andere hand voordat ze me kan stompen.

'Ja,' vervolg ik, terwijl ik haar blik vasthoud. 'Ik vind het leuk om met je te spelen, katten... Ik vind het zelfs geweldig. Ik hou er ook van om je te neuken. En ik vind het echt heel leuk om bij je te zijn. Ik hou ervan je vast te houden terwijl je slaapt, en ik hou ervan om naar je te kijken terwijl je eet. Verdomme, zelfs de manier waarop je ademt windt me op. Als ik kon, zou ik dag en nacht met je spelen, je de hele tijd in mijn bed en aan mijn zijde houden. Want jij bent wat ik nodig heb, Emma. Niet Emmeline of Claire of een "aanwinst".'

Ze staart naar me alsof ze haar oren niet kan geloven, en in zekere zin kan ik dat zelf ook niet. Maar het idee alleen al om met een andere vrouw te daten voelt verkeerd, afstotelijk zelfs. Misschien zal ik in de toekomst, als mijn obsessie met Emma minder wordt, mijn zoektocht naar de ultieme pronkvrouw hervatten, maar op dit moment wil ik alleen de vrouw die voor me staat.

Een vrouw die ik daarvan moet overtuigen, want ze schudt al ongelovig haar hoofd.

'Dat meen je niet... dat meen je niet.' Ze trekt zich uit mijn greep en deinst achteruit. 'Dit is de chemie die praat, meer niet. We zijn ook te verschillend...'

'Zijn we dat wel?' Vasthoudend stap ik op haar af.

‘Want afgelopen weekend voelde dat niet zo. In werkelijkheid...’

‘Waarom ben je dan op zondag verdwenen?’ Haar stem trilt als ik haar bij de schouders pak, zodat ze niet verder kan weglopen. ‘Je drong je een weg in mijn leven, gaf me het gevoel dat er iets echt tussen ons was, en toen was je gewoon... weg. Geen telefoontjes, geen berichtjes, niets.’

‘En dat was meer dan dom van mij. Sorry.’ Ik ga geen smoesjes aandragen; ze is terecht van streek. De manier waarop ik me tot haar aangetrokken voel is zo krachtig, zo overweldigend, dat het is als een verslaving – en toen ik me zondag realiseerde dat ik me van mijn werk had laten afleiden, gebruikte ik de noodsituatie bij het fonds voor een soort detoxperiode. Maar ik dacht er niet over vanuit Emma’s gezichtspunt, hield geen rekening met haar gevoelens toen ik besloot een paar dagen afstand van haar te nemen.

Ze gaf me een kans, en ik heb die verknald.

Nu wil ik dat ze me er nog een geeft.

‘Het spijt me,’ zeg ik nog een keer als ze zwijgt, haar grijze ogen als donkere plassen in het schemerige licht van de straatlantaarn. ‘Het zal niet meer gebeuren, dat beloof ik je.’ En ik buig mijn hoofd en kus haar nog een keer – zacht deze keer, lieflijk. Of zo lief als ik kan met een razende stijve. Het is een verontschuldigende kus, een gebaar om vergeving te vragen. Zo bedoelde ik het tenminste. Maar op het moment dat onze lippen elkaar raken, vergeet ik alles over mijn bedoelingen, raak ik zo verstrikt in de smaak en het gevoel van haar dat mijn

geest leeg wordt en mijn lust donker en wild wordt. Mijn handen bewegen uit zichzelf, de ene om in haar haar te glijden en de andere om haar heup vast te pakken en haar naar me toe te trekken terwijl haar hoofd achterover valt onder de hongerige druk van mijn lippen...

‘Komen jullie twee tortelduifjes binnenkort binnen? Mary gaat naar bed en ze wil even zeker weten of je alles hebt wat je nodig hebt voor vannacht.’

Fuck. Ik onderdruk een geïrriteerd gegrom, hef mijn hoofd op en staar naar Emma’s opa, die zo’n zes meter verderop staat en ons aankijkt met wat alleen kan worden omschreven als een vrolijke grijns. Hij moet naar buiten zijn gekomen om ons te zoeken en hij moest ons natuurlijk betrappen net toen ik Emma wilde herinneren aan wat ze mist.

Met tegenzin laat ik haar los en ze draait zich om om hem aan te kijken, zo hard blozend dat ik het zelfs in dit licht kan zien.

‘Opa, hallo! Het spijt me enorm. We waren gewoon... We gingen... Eh, we zullen snel binnen zijn, oké? Geef ons nog een minuutje.’

Ted Walsh ziet eruit alsof hij op het punt staat te lachen. ‘Zeker. Ik zal het Mary laten weten.’

Hij gaat terug naar het huis en ik pak Emma’s hand en draai haar naar me toe.

‘Kitten, luister naar me...’

‘Nee, jij moet luisteren,’ sist ze, terwijl ze me met haar wijsvinger in mijn borst prikt. ‘Ik wil niet dat je spelletjes speelt met mijn opa en oma. Dit – wat dit ook

is – is tussen ons en zij hebben er niets mee te maken, begrepen?’

‘Begrepen,’ zeg ik, een glimlach onderdrukkend. Die felle frons op haar gezicht is verdomd schattig, echt waar. En als dit heen gaat waar ik denk dat het heen gaat...

‘Oké dan.’ Ze ademt uit, een deel van haar felheid neemt af. ‘In dat geval mag je blijven voor Thanksgiving. Aangezien je hier toch al bent en zo. Maar’ – ze steekt haar vinger op als een strenge lerares – ‘dit betekent níét dat we weer bij elkaar zijn. Het is puur voor de gemoedsrust van mijn opa en oma. En ik ga zeker niet bij je intrekken. Je blijft hier vannacht, viert morgen Thanksgiving met ons, en dan heb je weer een noodgeval bij je fonds en vertrek je. In de tussentijd hou je je mond dicht en laat je mij alle vragen beantwoorden die mijn opa en oma over ons hebben. Begrepen?’

We zullen zien. ‘Begrepen,’ bevestig ik hardop, en voordat ze van gedachten kan veranderen, ga ik naar het huis van haar grootouders, haar hand stevig in mijn greep en donkere voldoening zoemend in mijn aderen.

Mijn boze kleine katten weet het nog niet, maar ze heeft zojuist de grootste slag van de oorlog verloren – en ik ga niet weg voordat ik haar volledig tot overgave heb gekregen.

Emma

DE GELUKZALIG GLIMLACHENDE GEZICHTEN VAN MIJN opa en oma begroeten ons als we hand in hand het huis binnenstappen, en ik weet dat ik er goed aan heb gedaan Marcus te laten blijven – ook al betekent dat nog meer verdriet voor mij.

Want ik meende wat ik zei.

Ik ga niet bij hem intrekken.

Ik ga hem niet eens meer zien als we terug zijn uit Florida.

Maar voorlopig heb ik geen andere keuze dan te doen alsof hij mijn vriendje is. Of in ieder geval een man met wie ik aan het daten ben. Want ik wil mijn opa en oma niet om halftwaalf uitleggen waarom ik een

man wegstuur die helemaal uit New York is gevlogen om bij mij te zijn – een knappe, succesvolle man die ongetwijfeld alles is wat ze willen dat mijn toekomstige partner is.

Nou ja, behalve het deel waarin ik helemaal niet ben zoals hij wil – en dat uitleggen zou veel te pijnlijk zijn. Ik zou in tranen zijn uitgebarsten, en ze zouden er namens mij kapot van zijn. En heel erg teleurgesteld.

Ze hadden duidelijk goede hoop, zozeer zelfs dat ze hun burens over hem hebben verteld.

Natuurlijk zal ik ze uiteindelijk de waarheid moeten vertellen, maar het hoeft niet vanavond – of op enig moment tijdens deze reis. Marcus had gelijk: het zou hun Thanksgiving verpesten. Het is hun favoriete feestdag, daarom probeer ik altijd naar Florida te vliegen om die met hen door te brengen. Ze zijn redelijk onverschillig over Kerstmis – te commercieel, volgens oma – maar ze houden van alle tradities rondom Thanksgiving.

Nee, het is het beste als ik ze over de breuk vertel als ik terug ben in New York. Ze zullen nog steeds van streek zijn, maar het zal gemakkelijker zijn om te doen alsof ik in orde ben via Skype. Op dit moment zijn mijn emoties te verward, te rauw, vooral nu Marcus ineens is verschenen. Ik begrijp niet waarom hij hier is, waarom hij probeert het te laten klinken alsof we een toekomst kunnen hebben terwijl het duidelijk is dat...

‘Hebben jullie twee tortelduifjes alles opgelost?’ vraagt opa, die opstaat van de bank als we de

woonkamer binnenkomen, en voordat ik kan antwoorden, knikt Marcus en hij glimlacht breed.

‘Ja, dank u. Emma was gewoon van streek dat ik alles had verteld aan Mary. Zij wilde degene zijn die jullie zou vertellen dat we gaan samenwonen.’

Het wordt rood voor mijn ogen. Letterlijk.

Eerst ben ik bang dat de bloedvaten in mijn ogen zijn gesprongen door de explosie van woede die door me heen schiet, maar dan realiseer ik me dat een deel van mijn haar in mijn gezicht is gevallen. Terwijl ik het uit mijn ogen duw, open ik mijn mond om tegen Marcus in te gaan – ik ben bereid om te zwijgen, niet om te liegen – wanneer oma een meisjesachtig kreetje slaakt en naar ons toe rent.

‘O, dit is zo opwindend!’ zegt ze, terwijl ze ons beiden in een geparfumeerde knuffel neemt. Ze doet een stap achteruit en glundert naar opa. ‘Is dit niet gewoon het beste nieuws ooit, Ted?’

‘Inderdaad,’ zegt opa terwijl Marcus om de een of andere reden niest. ‘We zijn zo blij dat Emma eindelijk uit die kelderstudio weg kan. Mary zei toch dat ze bij jou komt wonen?’

‘Dat klopt,’ zegt Marcus terwijl ik de juiste woorden probeer te vinden om deze waanzin te weerleggen. ‘Mijn appartement heeft voldoende ruimte voor Emma en haar katten.’

‘Hoe zit het met je werk?’ vraagt opa me. ‘De boekwinkel is in Brooklyn, dus hoe kom je daar als je in Manhattan woont?’

‘O, dat heb ik al gevraagd,’ antwoordt oma voordat

ik iets kan zeggen. ‘Marcus’ privéchauffeur’ – daar grijnst ze om – ‘zal haar elke dag naar de boekhandel brengen en terugbrengen. En aangezien het appartement in Tribeca is, een paar straten van de tunnel, zal de rit niet veel langer duren dan haar huidige woon-werkverkeer – je weet wel, met naar de metro lopen, wachten op de trein en zo.’

Hebben ze de logistiek van mijn woon-werkverkeer besproken?

Ik ben sprakeloos van woede. Letterlijk sprakeloos.

‘Inderdaad,’ zegt Marcus terwijl ik worstel met mijn verlamde stembanden. ‘Het zal ook veel veiliger voor haar zijn. Je weet hoe die treinen er tegenwoordig aan toe zijn. Bovendien wordt voorspeld dat het deze winter kouder zal zijn dan normaal, en dan zal ze het behaaglijk warm hebben in de auto.’ Hij kijkt met een tedere uitdrukking op me neer, drukt me tegen zijn zij en geeft een kus op mijn kruin. Oma ziet eruit alsof ze op het punt staat te smelten in een poel van vreugde, en zelfs opa snift, alsof hij op het punt staat een traantje te laten van geluk.

Het vernietigende antwoord dat ik op het punt stond te geven, besterft op mijn lippen. Want wat voor trut zou ik zijn als ik dit voor ze zou verpesten? Zolang ik me kan herinneren, maken mijn opa en oma zich zorgen over mij, eerst bang dat mijn sociopathische moeder – hun dochter – me verwaarloosde, en daarna dat mijn jeugd met haar blijvende littekens op mijn psyche had achtergelaten. Samen met die zorg is er een diepgeworteld schuldgevoel dat hun dochter is

uitgegroeid tot de vrouw die ze is, samen met spijt dat ze niet hebben gestreden voor de voogdij van mij toen ik klein was.

‘Ik bleef maar denken dat ze tot inkeer zou komen en haar gedrag zou veranderen, dat ze zou beseffen hoe schadelijk haar gedrag was voor jou, haar kind,’ vertrouwde oma me huilend toe nadat mijn moeder was doodgegaan en ik, als een naïeve elfjarige, vertelde hoe het was geweest om bij haar te wonen. ‘Maar dat heeft ze nooit gedaan, hè? We hadden je jaren geleden al bij haar weg moeten halen, ongeacht de advocaatkosten en rechtbanken die de moeder bevoordelen.’

Opa dacht er net zo over en daarom had ik, nadat ik was afgestudeerd aan de universiteit, elke overredingstactiek in mijn arsenaal nodig om hen ervan te overtuigen om eindelijk met pensioen te gaan en naar Florida te verhuizen. Ze waren meer dan terughoudend geweest om me alleen te laten in Brooklyn, maar ik wist dat het hele jaar door zon en strand hun ultieme droom was, dus ik hield vol en beweerde dat ik volwassen was en mijn onafhankelijkheid nodig had.

En dus gaven ze me die, maar ze bleven zich zorgen maken. Hoewel ze tientallen jaren in New York hebben gewoond, jaagt alles in de stad hen nu angst aan, van de drukte tot de winters tot de manier waarop de stad een constant doelwit is van terroristen. En het feit dat ik daar helemaal alleen woon, maakt het oneindig veel erger, omdat ze ze zich steeds weer inbeelden dat ik ziek

word of gewond raak en dat er niemand in de buurt is om voor me te zorgen.

Daarom is het zo aantrekkelijk voor hen, wat Marcus nu belooft. Veiligheid, warmte, liefde en steun – hij weet precies wat mijn grootouders voor me willen. En door hun dat te geven, heeft hij me in een hoek gedreven.

Ik kan ze dit geluk niet onthouden, ook al duurt het maar even.

Dus in plaats van Marcus met de volle kracht van mijn verontwaardiging te vernietigen, stap ik onopvallend uit zijn omhelzing en zeg ik: ‘Het is laat. Laten we er morgen meer over praten.’ Nadat ik de kans heb gehad om achter een gesloten deur tegen de leugenachtige, manipulatieve eikel te schreeuwen.

‘Natuurlijk.’ Oma straalt. ‘Kom, ik heb de logeerkamer voor jullie klaargemaakt.’

Wacht eens even. Logeerkamer, als in één kamer? Omdat het Florida is, hebben mijn grootouders twee logeerkamers, waarvan er een ook dienstdoet als opa’s zitkamer/kantoor – ik had aangenomen dat ze Marcus in de ene en mij in de andere zouden stoppen, zoals gepast is. Maar dat is niet wat er lijkt te gebeuren.

Met een wee gevoel dat mijn maag binnendringt volg ik oma de woonkamer uit, met Marcus op mijn hielen.

‘Zo,’ zegt ze, terwijl ze een deur opengooit en een gezellige, zacht verlichte kamer onthult met een netjes opgemaakt queensize bed en een aangrenzende badkamer. ‘Helemaal mooi en klaar voor jullie twee.’

O god. Mag ik door de grond zakken.

Ik heb nog nooit een vriendje bij mijn opa en oma laten slapen, aangezien de laatste keer dat ik serieus met iemand datete – mijn studievriend Jim – ze nog steeds in Brooklyn woonden, in een driekamerappartement dat ik met hen deelde. Het was nauwelijks groter dan mijn huidige studio en de muren waren superdun, dus Jim en ik gingen naar het huis van zijn ouders in Long Island om rond te hangen.

Dat wil zeggen dat ik dit nergens mee kan vergelijken. Toch zou het logisch zijn dat de meeste grootouders – zelfs ruimdenkende zoals de mijne – hun kleindochter niet zouden aanmoedigen om onder hun eigen dak seks voor het huwelijk te hebben.

Natuurlijk zijn mijn grootouders niet doorsnee, maar is een beetje preutsheid te veel gevraagd?

Ik wil echt geen bed delen met Marcus.

Of beter gezegd, na het heerlijke zoenen buiten, wil ik het veel te graag.

‘Dank je, Mary. Het ziet er prachtig uit. We waarderen je gastvrijheid enorm,’ zegt Marcus, die opnieuw het voortouw neemt voordat ik weet hoe ik met deze ontwikkeling om moet gaan. En waarom noemt hij mijn oma bij haar voornaam?

Zijn ze zo vriendschappelijk met elkaar geworden terwijl ze wachtten tot opa en ik er waren?

Hij stapt om me heen en loopt de kamer binnen, mijn koffer in de ene hand en een tas die zijn bagage moet zijn in de andere. Hij heeft ze waarschijnlijk uit de woonkamer gepakt toen ik niet keek, maar hoe kan

hij überhaupt bagage mee hebben? Om hier zo snel te komen, moest hij direct na mijn vertrek op een vliegtuig zijn gesprongen.

Heeft hij een weekendtas in zijn privéjet voor het geval hij een vrouw in een oogwenk wil achtervolgen?

Wacht, waarom maak ik me druk om zijn bagage als we op het punt staan een bed te delen? Dit is geen goede slaapgelegenheid. Helemaal niet. Gezien Marcus' intense libido en het feit dat ik in vlammen uitbarst als hij ook maar naar me ademt, is het zo'n beetje een gegeven dat zodra die deur sluit, we horizontaal zullen gaan – en omwille van mijn gezond verstand kan dat niet gebeuren. Ik moet oma om aparte kamers vragen. Alleen hoe doe ik dat zonder het hele toneelstuk te beëindigen? Zij en opa hebben me bij hem thuis in een badjas gezien, dus ik kan niet echt doen alsof onze relatie niet zo ver is gevorderd.

Terwijl ik met dit dilemma worstel, zet Marcus beide tassen neer en begint hij mijn koffer uit te pakken, mijn kleren eruit te halen en ze netjes op stapels op het bed te leggen met de kalme zelfverzekerdheid van een man die het volste recht heeft om mijn spullen aan te raken. Op elk ander moment zou mijn mond openvallen, maar na alles wat er vanavond is gebeurd, schrikt zijn roekeloosheid me nauwelijks af.

Wat me wel stoort, is dat mijn oma nog meer straalt bij dit arrogante vertoon. Voor haar moet het lijken alsof we ons al perfect op ons gemak voelen bij elkaar, een beetje als een oud getrouwd stel. Ze denkt

waarschijnlijk dat Marcus behulpzaam is door voor mij uit te pakken, in plaats van zijn acties te zien voor wat ze zijn: een meedogenloze overname van mijn leven. Ik zie haar zo opa vertellen wat een aardige man Marcus is, zo huiselijk, zorgzaam en georganiseerd.

Op dit moment hangt hij mijn T-shirts op in de logeerkamerkast. O, en hij ordent ze op kleur, van licht naar donker, als een seriemoordenaar.

Hij moet degene zijn met OCD, niet zijn butler.

‘Slaap lekker, lieverd. Welterusten, Marcus,’ zegt oma voordat ik een oplossing voor het bedprobleem kan bedenken. ‘Welterusten.’

Met een snelle omhelzing haast ze zich weg, en dan is er geen keus meer.

Met het gevoel alsof ik een drakenhol betreed, bal ik mijn vuisten en stap ik de logeerkamer binnen.

Emma

MARCUS HANGT MIJN LAATSTE T-SHIRT OP – IK HEB ER maar vier meegebracht, een voor elke dag van de reis – en draait zich om naar mij. Zijn uitdrukking is onbewogen, maar dat kan de woeste hitte in zijn doordringende blauwe ogen niet verbergen terwijl ze van top tot teen over me heen strijken. Ik slik terwijl mijn lichaam in een oogwenk reageert, mijn hartslag versnelt en mijn tepels strakker worden in de omtrek van mijn beha. Mijn slipje is nog vochtig van het buiten vozen, en die blik is alles wat nodig is om mijn hart te laten overstromen.

Dit wordt nog een groter probleem dan ik dacht.